
Vidar Hansson

MINNEORD

TRINE B. HAUGEN

HÅVARD ATTRAMADAL

LARS EIKVAR

FINN OLAV LEVY

Professor i medisin Vidar Hansson gikk bort 9. august 2024, 80 år gammel. Da han startet forskningskarrieren på begynnelsen av 1970-tallet, etter å ha blitt cand.med. i 1969, var kunnskap om mannlig reproduksjonsbiologi et nærmest blankt kapittel. Selv beskrev han sin oppstart ved at han tok en bunke artikler om leverbiologi og -fysiologi og lot seg inspirere til å gjøre «komparative» studier i testikkel. Det kan høres lite kreativt ut og stikk i strid med det som var Vidars varemerke. Uansett ble dette starten på en lysende forskerkarriere.

Etter å ha blitt dr.med. i 1975 ved Universitetet i Oslo var han Fogarty International Fellow (postdoktor) ved University of North Carolina, Chapel Hill. Han bygde opp en forskningsgruppe ved Institutt for patologi ved Rikshospitalet og ble i 1982 dosent og senere professor i medisin ved Institutt for medisinsk biokjemi i Oslo. Han oppdaget androgenbindende protein og beskrev hormonelle reguleringsmekanismer som er

viktige for mannlig fertilitet. Sertoliceller, pachytene spermatocytter og runde spermatider, som han hadde etablert isoleringsmetoder for, ble vi godt kjent med da vi jobbet under hans veiledning. Med entusiasme beskrev han for oss den kompliserte organiseringen av ulike stadier i de spagettiformede tubuli seminiferi. På det molekylære planet var cAMP-medierte mekanismer sentralt i mange prosjekter.

Manuskripter fikk vi tilbakemelding på dagen etter, uansett hvor sent han mottok dem. En vane fra klinikken var å bruke diktafon, og han leste gjerne inn kommentarer og tekst til manuskriptene i stedet for å skrive. Prosjektbeskrivelser til søknader ble diktert på direkten uten manus. Vidar var også i forkant med digital tilrettelegging, og vi fikk tidlig tilgang til elektronisk tekstbehandling, som gjorde revisjon av manuskriptene til (nesten) en lek.

Vidar hadde en stor vitenskapelig produksjon og veiledet 25 stipendiater frem til doktorgrad i tillegg til en rekke postdoktorer. Han fikk Anders Jahres medisinske pris for yngre forskere i 1977 og var medlem av Det Norske Videnskaps-Akademi. Vidar hadde et stort internasjonalt nettverk og organiserte en rekke vitenskapelige møter, deriblant European Testis Workshop, der han satt i den vitenskapelige organisasjonskomiteen i en årrekke. Han var mentor og inspirator for mange med sitt store engasjement.

Vidar hadde også en utpreget innovasjons- og forretningsinteresse, og fra starten i 1997 til 2004 var Vidar direktør for PhotoCure, som sprang ut av forskning på Radiumhospitalet. To nye legemidler kom på markedet under hans ledelse.

Vidar var gjestfri, og vi husker mange hyggelige sammenkomster hjemme hos ham i Ingerlien. Våre tanker går til familien.

Publisert: 14. oktober 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0485

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 14. juli 2026.